جلسه‌ی ششم: نویدها (۱) شناخت هدف، لازمه‌ی سعادت انسان			
واژگان کلیدی:	وعده‌های الهی (نویدها)	هدایت	نور
	ایمان	مجاهدت	ولایت
آیات این جلسه:	یونس:۹، نساء:۱۷٤ و ۱۷۵، عنکبوت: ٦۹، بقرة ۲۵۷، احزاب ٤۱ تا ٤۳ و حدید: ۲۸		

نویدها	آیه	نتیجه‌گیری‌ها و نکات کلیدی
هدایت	إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ يَهْدِيهِمْ رَبُّهُم بِإِيمَانِهِمْ ﴿یونس:۹﴾ همانا کسانی‌که ایمان آوردند و اعمال شایسته (تعهدات متناسب با ایمان) به‌جای آوردند، پروردگارشان بوسیله‌ی ایمانشان (که با عمل همراه است) هدایتشان می‌نماید (به‌سرمنزل سعادت، به‌راه‌های قابل پیمودن، به‌وسائل تکامل)	۱.عمل صالح را با یک تعبیری داخل پرانتز توضیح دادیم، عمل صالح یعنی تعهد متناسب با آن ایمان. ایمان انسان بر دوش انسان تعهدی می‌گذارد، انحام آن تعهد، بر دوش گرفتن آن تعهد عمل صالح است. ۲.آن کسانی که ایمان بیاورند، آن باور را پیدا کنند، بعد هم بر طبق **تعهداتش** عمل نمایند، پروردگارشان به‌سبب **ایمانشان** آنها را **هدایت** خواهد کرد. خود ایمان موجب می‌شود که آنها راه را پیدا کنند. به چه راه پیدا کنند؟ هم به هدف هم به راه و هم به وسیله‌ها. ... وقتی انسان به ایمان به **هدف** و راه آورد و دنبال این ایمان حرکت کرد، راه خودبه‌خود، خود را نشان می‌دهد.
	يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُم بُرْهَانٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَأَنزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُّبِينًا ﴿نساء:۱۷٤﴾ هان ای انسانها! همانا از سوی پروردگارتان برای شما دلیلی قاطع آمد و فرستادیم به‌سوی شما نوری روشنگر. فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَاعْتَصَمُوا بِهِ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَفَضْلٍ وَيَهْدِيهِمْ إِلَيْهِ صِرَاطًا مُّسْتَقِيمًا ﴿نساء:۱۷۵﴾ پس آن‌کسانی‌که به‌خدا ایمان آورده و به او متمسک و متکی گردند، پس خدا آنان را مشمول رحمت و فضل خویش می‌سازد و به‌راهی مستقیم راهبریشان می‌کند.	۱.منظور از این **برهان و نور**، قرآن است و حقایق قرآنی. ۲.این هدایت [به صراط مستقیم] مخصوص مؤمنین است. اگر ایمان نداشته باشید؛ اگر ایمان داشته باشیداعتصام نداشته باشید، تعهدات خودتان را در مقابل خدا عمل نکنید؛ به‌سوی خدا راه نمی‌یابید. آن روشنایی هدایت در دل شما فروغ نمی‌افکند، این مخصوص مؤمنین است.
	وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا ۚ وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ ﴿عنکبوت:٦۹﴾ و آن‌کسانی‌که در راه ما (وبه‌خاطر هدف‌های الهی) مجاهدت کنند و به‌راه‌های خود (که راه‌های سعادت و تکامل انسان است) رهبریشان می‌کنیم و بی‌گمان خدا با نیکوکاران است.	آن کسانی‌که در راه ما - خدا می‌گوید، راه خدا چیست؟ - و به خاطر **اهداف الهی** در این عالم **مجاهدت** کنند. هدفهای خدایی چیست؟ عدالت است، امنیت است، بندگی در مقابل او، به رشد رسیدن و تکامل بندگان خداست، آباد شدن روی زمین و آباد شدن دل انسانهاست؛ اینها خواسته‌های خداست. در همه‌ی رشته‌ها هر کسی که در راه هدف‌های الهی قدم گذاشت، هر قدمی که پیش رفت، قدم بعد برایش روشن است.
نور	اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ۖ خدا سرپرست و هم‌جبهه‌ی مؤمنان است، آنان را از ظلمت‌ها (ظلمت‌های جهل، خرافه، غرور، نظام‌های تحکم‌آمیز و ضدانسانی) می‌رهاند و به‌نور (نور معرفت، دانش و ارزشهای انسانی) می‌رساند وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ ۗ و آنان‌که کفر و انکار ورزیدند، سرپرستان و اربابانشان طاغوت‌ها و سرکشان و تجاوزکارانند، آنان را از نور و معرفت دور ساخته، به‌زندان ظلمت‌ها و تاریکی‌ها می‌کشاند. أُولَـٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿بقره:۲۵۷﴾ آنها همگی مصاحبان آتش و در آن جاودانه‌اند.	۱.کلمه‌ی **ولی** را من، هم‌جبهه و به‌هم‌پیوسته، هم‌سطح معنا می‌کنم و بر سرپرست و دوست و یاور و این چیزهایی که معمول است، ترجیح می‌دهم. چون **ولایت** به‌معنای پیوستگی است، دو چیز که به همدیگر پیوسته‌ی بسته می‌شوند، به این می گویند ولایت. خدا ولی مؤمنین است، یعنی پیوسته‌ی با مؤمنین است، یعنی چه پیوسته‌ی با مؤمنین است؟ یعنی خدا و مؤمنین در یک صفند. دشمنان خدا در صف دیگر، در مقابل مؤمنین و در مقابل خدا. هر جا که در قرآن تعبیر «ولی» هست، به این معنی است. ۲.خدا هرگز غیرمؤمن را، بی‌ایمان را، شک و تردیدگرا را، کافر ناسپاس را به **نور** نمی‌رساند؛ لذا مشرک همیشه مضطرب است و دغدغه دارد. ۳.اما کفار چطور؟ کفار یعنی آن کسانی که عقیده‌ی دینی و مکتب دین را ناسپاسی کردند، این ارمغان هدیه‌ی الهی را با ناسپاسی رد کردند، کافرنعمتان. ...کافر آن کسی نیست که دین را قبول نکرده، کافر یعنی پوشاننده‌ی نعمت، ناسپاس نعمت، چرا به این می‌گویند کافر؟ خب، این دین را قبول نکرده، کافر چرا؟ برای خاطر اینکه این دین ارمغان خدا بود، این هدیه‌ای بود از سوی خدا برای سعادت او و همه‌ی انسان‌ها؛ این را رد کرد، این ناسپاس نمک‌نشناس، این کافر نعمت؛ لذا به او می‌گویند کافر.
	يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ﴿احزاب:٤۱﴾ ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! خدا را بسیار یاد کنید. وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿احزاب:٤۲﴾ و در هر بامداد و شامگاه او را به پیراستگی و پاکی بستائید. هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ﴿احزاب:٤۳﴾ اوست که بر شما درود می‌فرستد - و فرشتگانش نیز- تا شما را از ظلمت‌ها برهاند و به‌نور و روشنی رهنمون گردد	اوست که بر شما درود می‌فرستد و فرشتگانش نیز. چرا؟ تا شما را از ظلمت‌ها برهاند و به **نور** و روشنی رهنمون گردد. این قرآن است و این نوید قرآن است.
	يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَآمِنُوا بِرَسُولِهِ ای کسانی که در دائره‌ی مؤمنان درآمدید! از خدا پروا گیریدو به پیامبرش به‌درستی بگروید. يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِن رَّحْمَتِهِ تا به شما دو بخش و دو بهره از رحمتش نصیب فرماید. وَيَجْعَل لَّكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ ﴿حدید:۲۸﴾ و برای شما فروغ و نوری که با آن بتوانید راه بپیمود قرار دهد.	[در جلسه‌ی سخنرانی به این آیه اشاره‌ای نشده بوده است اما در کتابی که سال ۵۴ توسط سخنران منتشر می‌گردد این آیه اضافه می‌شود. به همین جهت توضیحاتی ذیل این آیه وجود ندارد.]